

KEJKLÍŘI LÉTA

ONDŘEJ NETÍK

ZF
ZOOLOGIE

Kejklíři léta
Ondřej Netík

Copyright © ZONER software, a.s.
Vydání první v roce 2010. Všechna práva vyhrazena.

Zoner Press
Katalogové číslo: ECB1102
ZONER software, a.s.
Nové sady 18, 602 00 Brno
www.zonerpress.cz

Šéfredaktor: Ing. Pavel Kristián
Odpovědný redaktor: Ing. Pavel Kristián
DTP: Lenka Křížová
© Obálka a ilustrace: Lucie Rusalka Netíková

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována ani distribuována žádným způsobem ani prostředkem, ani reprodukována v databázi či na jiném záznamovém prostředku bez výslovného svolení vydavatele, s výjimkou zveřejnění krátkých částí textu pro potřeby recenzí.

Dotazy týkající se distribuce směřujte na:

Zoner Press
ZONER software, a.s.
Nové sady 18, 602 00 Brno

tel.: 532 190 883
e-mail: knihy@zoner.cz
www.zonerpress.cz

KEJKLÍŘI LÉTA

ONDŘEJ NETÍK

z cyklu Zahrada mistra Leonarda

Motto:

**Snít
znamená uvěřit naším
snům.**

Tento příběh věnuji lásce,
o které vyprávím,
své Rusalce
a všem našim dětem.

OBSAH

(Napsaný jako báseň)

Léto -
11

Deštivá
53

Slova
97

Zamilovaný
16

Noc -
59

Básně
102

Hledá
24

Paprsek
66

Pláčou
108

Křišťálovou
35

Marňe
74

Láskou
116

Ráží
43

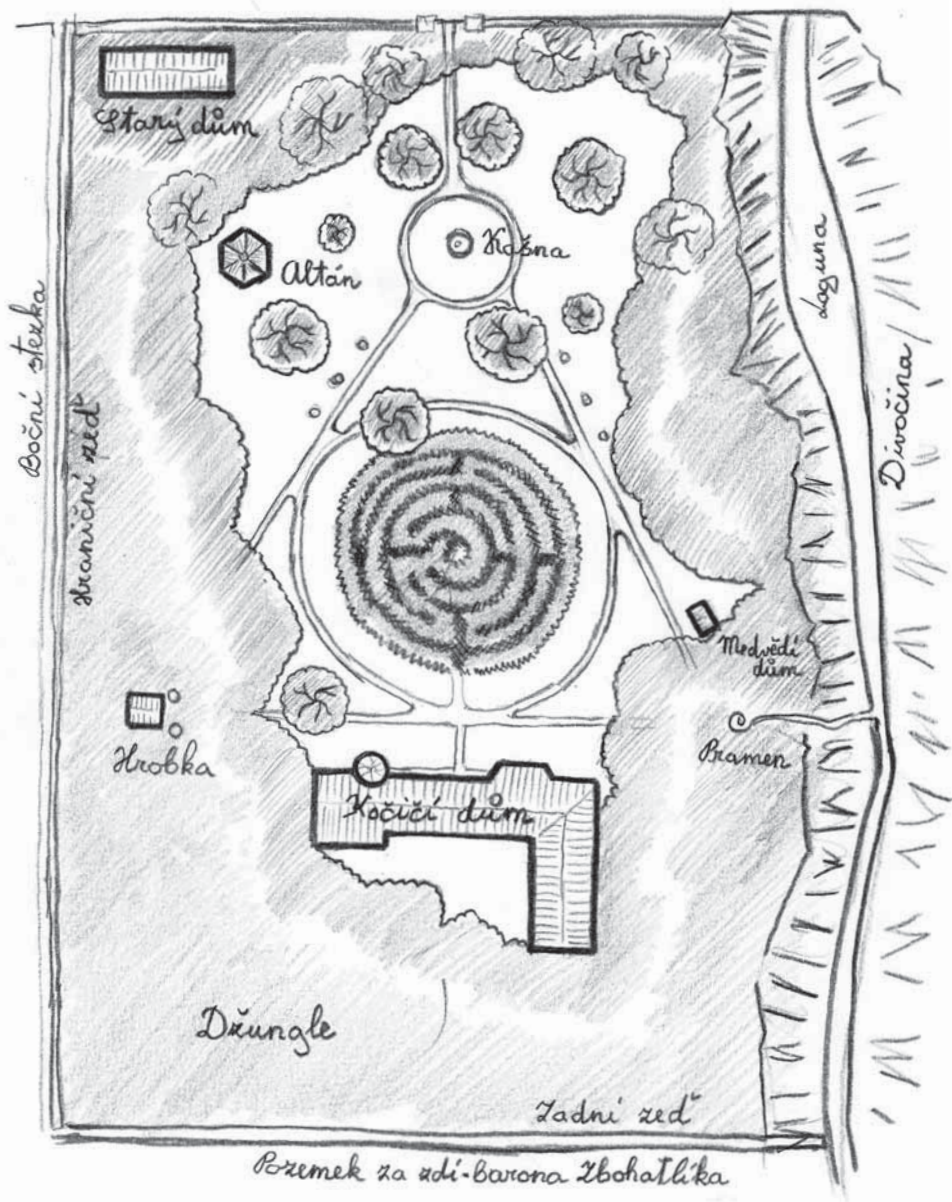
Bloudí
79

Zamilovaných
123

Ztracenou
83

Ulicí
89

Ulice

Zahrada mistra Leonarda

PRELUDIUM

Je to jedna z těch tajemných zahrad, které se nachází snad v každém větším městě. Zahrada obehnaná starou zdí porostlou břechtanem, přes kterou přechínají husté větve starých stromů. Mohutná kovaná brána, oprýskaná až na rezivělý kov, se snad nikdy neotevívá, pokaždé pevně uzavřená a uzamčená. A skrz její kovové květy není vidět víc než neudržovaná cesta a kousek zdi starého domu, který je utopen v džungli stromů. Ten dům nevypadá opuštěn, ale ani obydlen.

Pro ty, kdo hledají dobrodružství, nebezpečí a možná i trochu vzrušení, nejsou nikdy důležité brány. Každé místo má mnoho vchodů. Nízká zeď a vypadaná cihla. Naplavený násep, strom, jehož větve se natahují v gestu pomoci ven. Cesty, které dospěli nepoužívají. Poztráceli totiž v průběhu života dětskou zvědavost a touhu po dobrodružství.

Zanedbané zahrady plné cest za tajemstvím, hustých křoví skrývajících neznámé tvory a džunglí z kopřiv, kde leží ztracené poklady.

Ve městě, o kterém vyprávím, jedna taková zahrada je. Zanedbaná a osamělá. Na její bráně visí zašlá cedulka, která tvrdí, že majitelem je mistr Leonardo. Zašlé cedulky někdy říkají zvláštní věci.

První verš o pěti slovech:

**LÉTO - ZAMILOVANÝ HLEDÁ
KŘIŠŤÁLOVOU RŮŽI**

LÉTO

***B**ýlo to jedno z báječných vystoupení věhlasného Duhového cirkusu. Kejklířů táhnoucích od představení k představení, aby za pár drobných, chleba či ovoce, přinášeli lidem radost a zábavu. To odpoledne cirkus vystupoval v městě zvaném Zadní dvůr, když se přišel na představení podívat i nešťastně zamilovaný student.*

Ve svém smutku pochopil nelehký osud kejklířů a svedl za šminkami pomalovanými tvářemi vidět jejich přátelství. A tak, když představení skončilo, přišel za principálem cirkusu a poprosil jej.

„Vezměte mne s sebou, kejklíři.“

A oni to udělali. Přehodili mu přes ramena barevný plášť a zacuchali slámu do vlasů.

Z deníčku kotěte Kitty

Město bublalo svým odpoledně uspěchaným životem. Auta projíždějící ulicí zpomalovala jen před přecházejícími chodci. Bylo dusno a to halilo město do obvyklého zápachu smogu a prachu, okořeněného příměsí asfaltu. Odpoledne plné starostí a spěchu, které ničím nepřipomínalo začínající prázdniny. Tep ulice se nezpomalil, spěchající davy dál nevšímavě proudily kamsi do neznáma za úkoly, které je nutné splnit. To barevné slovo, prázdniny, pro ně již ztratilo kouzlo. Vzdálené a neskutečné cosi, pohřbené v jejich vzpomínkách.

Na jednom z chodníků, pod nohama procházejících chodců, byl nápis křídou. Široké tahy písma vzdorovaly spěchajícím krokům, pozvání do jiného světa. Sedmi barvami spektra, pečlivě řazenými dle odstínů, hlásal nápis:

**To to odpoledne ve dvoře
DUHOVÝ CIRKUS**

A velká přívětivě modrá šipka ukazovala do omšelého dvora.

Je pravda, že většina z procházejících si nápisu nevšimla, byli příliš zaměstnání svými povinnostmi. Ale jeden se zastavil, student. Nepospíchal, vracel se odkudsi pomalým smutným krokem, ponořen do svého bolu. Okolí si všimal snad ještě méně než chodci, přesto jej nápis zastavil. Sledoval pečlivost pravidelných písmen i ladný přechod barev. A pak k němu zalétlo zavýsknutí ze zdánlivě prázdného průchodu.

Byla to zvědavost, která jej přesvědčila vstoupit do jeho stínu. Krok za krokem se nořil hlouběji s obavou, kdy se objeví někdo z místních nájemníků, aby jej vyhodil.

Průchod se otevřel do zanedbaného dvora, kde byly křídou nakresleny na zemi dva velké soustředné kruhy. Okolo vnitřního kruhu posedávala desítka dětí různého věku. Netrpělivě se mezi sebou poštuchovaly a pokřikovaly. Dětská hra, uvědomil si student a usmál se. Neslušelo se, aby je rušil. Ale než se otočil k odchodu, do středního kruhu vstoupil zrzek s vlasy svázanými do okázalého ohonu. Právě jeho hlas studenta zastavil, a skutečnost, že onen hoch musel být podobně starý. I v hledišti bylo několik dospívajících dívek, a dokonce jedna bělovlasá stařenka.

„Velevážené publikum, světem zcestovalý a legendární Duhový cirkus zavítal na tento dvůr, aby vám ukázal kousky nevidané, schopnosti netušené a podívanou kouzelně veselou. Mé jméno je Caleb a budu vás provázet tímto zábavným odpolednem. A pokud by některá z dam měla to přání, pak si u principálky cirkusu vymluvím volno na večer,“ rozhlédl se po chichotajícím se publiku. „Ale když jsem zmínil principálku cirkusu, je na čase přivítat ‚Velkou mama‘, ‚La Ruffiana‘, Karolína!“

Skrz diváky se prodrala za uvaděčem dívka v omšelých rudých hadrech. Na první pohled rváč. Postavila se vedle hochy a poklonila se publiku.

„Karolína je známá svou silou, kterou okouzila i mne,“ pokračoval Caleb s veselou hravostí.

„Ukáže vám nevidané silácké kousky a dojde i na velmi nebezpečné zbraň. Těm netrpělivým hned prozradím, že uvidíte její ostrostřelecké umění, kterým srazí jablko z mé hlavy! Zatleskejte Karolíně!“

Dav se dal do veselého pískotu.

„A nyní přivítejte sladkou Klementine, sličnou Cornelií a rozvernou Kitty, tři růže našeho Duhového cirkusu. Kitty je teprve poupátkem, ale to i Corneliie sotva rozkvetla, křehkost žádající si jemnost.“

Prostřední jmenovaná, dospívající dívka, pohlédla s rozčilením ke Cablebovi a do potlesku davu k němu cosi uraženě šeptala. Svůdce jí rychle cosi odpověděl, čímž ji rozzlobil ještě více, než se jeho hlas znovu rozezněl dvorem.

„Tyto tři grácie by mohly pro svou krásu vystupovat jako ozdoba slavností. Ale zde u nás uvidíte víc. Svůdná ‚Corentta‘ Klementine zatančí jen pro vás tanec lásky žhavý jak toto odpoledne a omamný jako noc. Naše akrobatka ‚Columbina‘ Corneliie vám předvede svou neuvěřitelnou obratnost a rovnováhu v dech beroucím vystoupení na provaze. A malá ‚Arlecchineta‘ Kitty vás pobaví žonglováním při svém ztřeštěném výstupu. Zatleskejte Klementine, Corneliie a malé Kitty!“

Rozevřel v gestu nadšení uvaděč ruce ke klanícím se dívkám, čímž strhl další vlnu potlesku.

„A protože jsem představil růže, je čas představit trny!“ zapředel varovně a významně nadzvedl obočí. „Ohnivý ‚Pulcinella‘ Christof, který si ochočil plamen. Medvědář ‚Pierinno‘ Kirby a jeho lýtý nezkrotný grizzly ze samotných Hor bestií a zuřivosti, markýz William Kinloch! A v neposlední řadě přichází ‚Scapino‘ Caddy, klaun i žonglér, bez něhož by nebyl cirkus cirkusem!“

„Pane?“

Student se překvapeně otočil. Vedle něj stálo asi devítileté děvčátko, které uvaděč představil před pár minutami jako Kitty.

„Copak?“ rozhlédl se nejistě.

Holčička ukázala na zem.

„Nemusíte podlézat šapitó, provedu vás vchodem,“ zašeptala spiklenecky. „Teď už v pokladně nikdo není,“ vysvětlila a chytla jej za ruku. Student se zaposlouchal do vystoupení natolik, že přešlápl vnější kruh nakreslený křídou na zemi.

Ale to již jej děvčátko vedlo podél bílé čáry k místu, kde byla přerušena nakreslenou brankou. A podél té samé čáry jej zavedla zase zpátky krok od místa, kde předtím stál.

„Tady odsud budete mít lepší výhled. Dobře se bavte,“ mrklo na něj děvčátko.

Student se opatrně posadil na zaprášenou zem, vedle stařenky, která se na něj usmála.

„Duhový cirkus jsou tuctoví kejklíři, ale pobavit umí,“ prozradila mu vesele.

Nejistě přikývl. Sám byl překvapen, jak se stalo, že tu sedí a sleduje partu postarších děcek hrajících pro pobavení ostatních.

Ale větší překvapení mu přineslo samotné představení. Žádné skutečně úžasné kousky a vystoupení se nekonalo. Spíše to celé připomínalo pantomimu. Kitty a Caddy žonglující s ničím. Caddy se několikrát přehmátl a Kitty jej hned vypeskovala. Publikum se rozesmálo. Karolína s námahou ohýbala železné pruty, alespoň dle tvrzení Caleba. Student neviděl nic, jen dívku představující ohýbání a publikum, které se zatajeným dechem sledovalo její výkon, aby vzápětí propuklo v potlesk. Vystoupení za vystoupením bez skutečného umění. Ale nadšení ostatních diváků bylo nakažlivé. Nakonec tu hru student přijal, možná trochu pro stařenku, sedící vedle něj, která s nadšením šermovala ukazovákem k jevišti. Začal si představovat všechny ty kuželky, železné tyče, zbraně, provaz natažený vysoko nad zemí i hudbu provázející tanec. Vžil se do toho natolik, že zašuměl s davem, když Caleb ukázal neexistující lítou šelmu. S hrůzou se odtáhl spolu s ostatními, když vyběhla proti divákům, ignorujíc volání malého medvěďáre Kirbyho. Ale jak je upozornil uvaděč, nebylo se čeho bát. Řetěz uvázaný ke středu jeviště je z pevné oceli.

Jako poslední vystoupil opět principál cirkusu, Karolína. Všem přítomným představila souborové bambitky na černý prach a ukázala stejně imaginární na palec tlustou kouli. Před zraky diváků jednu z pistolí pečlivě nabila černým prachem, zatímco Caleb seznámil publikum s historií, manipulací a nepřesností této zbraně. Ale to už dívka odpočítala deset kroků. Hoch vyňal z kapsy imaginární jablko. Usadil si je s vážnou tváří na hlavu, ale spadlo mu. Dech tající publikum se rozesmálo. Caleb se posunkem omluvil a utišil šum.

„Stačí jediná nepřesnost nebo zaváhání úžasné střelkyně a toto vystoupení bude mé poslední. Možná by mne uklidnila přítomnost mladé dívky, pro kterou bych tuto děsivou zkoušku prošel! Je nějaká taková přítomná?“

Mezi sedícími to zašumělo. Ozvalo se hecování a protesty, do kterého hoch s vážnou tváří prosil o podporu. Nakonec se jedna z dívek v publiku zvedla.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se jí.